

1184 i 13
3

ORATIO
ANNIVERSARIA

In THEATRO
COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIIUM

EX
HARVÆI INSTITUTO

HABITA

POSTRIDIE D. LUCÆ, 1747.

g. 1083
O R A T I O
A N N I V E R S A R I A

I n T H E A T R O
C O L L E G I I R E G A L I S
M E D I C O R U M L O N D I N E N S I U M

E X
H A R V Æ I I N S T I T U T O

H A B I T A

P O S T R I D I E D. L U C Æ, 1747.

K. Hawley. GJ

L O N D I N I :

Prostat venalis apud J. WHISTON, in Fleet-Street;

M D C C X L V I I .

O R A T I O
 ANNIVERSARIA
 IN THEATRO
 COLLEGI REGALIS
 MEDICORUM LONDINENSIS

POSTERIOR D. LUC. E. 1747.

L O N D O N
 Printed by J. Smith, in Pall-mall.
 MDCCLVII.

VIRO DIGNISSIMO
RICHARDO TYSON, M. D.
P R Æ S I D I,
SOCIISQUE ORNATISSIMIS
COLLEGII REGALIS
MEDICORUM LONDINENSIIUM,

HANC
O R A T I O N E M
ILLORUM HORTATU EDITAM,

Eâ quâ par est Observantiâ,

D. D.

JACOBUS HAWLEY.

VIRO DIGNISSIMO

RICHARDO TYSON M.D.

P R A E S I D I

SOCIISQUE ORNATISSIMIS

COLLEGII REGALIS

MEDICORUM LONDINENSII

HABE

O R A T I O N E M

ILLORUM MORTATU EDITAM

EX REGIA SOCIETATE

M.D.

JACOBUS HAWKES

ORATIO ANNIVERSARIA

In THEATRO

COLLEGII REGALIS MEDICORUM
Londinensium, &c.

SI vivis mortuisve invidere, turpe sit et odiosum; si benè meritos laudibus prosequi, pulchrum semper & laudabile; solennia hæc præconia nec alii possunt vituperare, nec vos iniquis unquam animis excipere. Cavendum quidem est, caveri si licet, ne, quorum amplificare non possumus,

B

mus,

mus, eorum imperitè dicendo, imminuamus gloriam. Non mediocris enim aut ingenii est, aut artis, tot taliumque virorum laudes, tot res præclare gestas, tam insignia excellentissimæ virtutis, doctrinæ, munificentiae exempla in brevi oratione, fidelitè & dilucidè, enarrare. Atque hoc eo adhuc difficilius est, quod antecessores vestri, non in unâ aliquâ arte, sed ferè in omnibus singuli elaborârunt; non in humili aliquâ, ac re vulgari, sed in scientiâ tam dignitate, quam utilitate præstantissimâ, excelluerunt.

Tanto enim in honore apud primos homines ars nostra habebatur, ut Immortalium inventioni sit consecrata; eamque professi complures Deorum ordinibus adscripti. Apud Ægyptios, qui doctrinæ principatum olim tenebant, reges aliquot, sicut apud nos è magnatibus nonnulli, inter ÆSCULAPII filios adnumerabantur; non scep- tro solum, sed cultro anatomico insigniti. De honore HIPPOCRATI apud Græcos publicè habito, de victu quotidiano in Prytaneo dato (qui honos apud illos maximus) quis non audivit? Romanorum quidem in re militari perpetua fere occupatio scientiis excolendis otii non satis relinquebat. Sed cum imperium omnium gentium constitutum est, artesque

artesque apud eos cognitæ sunt & receptæ, medicinæ professores statim civitate donati sunt; & inter scientias, quibus major inest prudentia, hanc nostram recenset oratorum ille princeps CICERO; idemque, artibus suam cuique dignitatem tribuens, medicos cum imperatoribus conjungit. Dehinc ad hæc usque tempora viros medicinæ scientes tantus populorum omnium favor amplexus est, ut perpetuum à regibus stipendium, honoris ergo, acceperint, & summæ proceribus fuerint æstimationi.

Num testes quærimus locupletiores? Certè non est verendum, ne nobis nimium placeamus; aut ne vera de arte nostrâ prædicando, gloriari videamur. Non eam profecto falsis laudibus exornamus; nec vana, nec inanis, esse potest ea fama, quam omnes gentes & secula, & omnes hominum ordines consentiunt esse verissimam.

Sed age, missa faciamus testimonia, & dignitatem utilitate metiamur. Quid autem magis liberale ac munificum, quid utilius esse potest, quam opem ferre laborantibus, afflicto excitare, dare salutem, hominesque non solum in diuturnâ firmâque valetudine retinere, sed vitam ipsam, jam jam fugacem, non raro revocare?

METRODORUS eum perfectè putat beatum, cui corpus benè constitutum sit, & exploratum ita

femper fore. Quis autem est iste, cui id exploratum esse possit? Si ita quidem fieri posset, aut si non eâ conditione nasceremur, quâ morti morbisque subjecti simus, medicina quidem non multum usui foret. Sed longè aliter se res habet. Quotus enim quisque homo natus morborum incurfantium vi immunis est? Aut quis varia eorum genera, qui in vitam invadunt frequentes & infiniti, eamque vix vitalem reddunt, enumerare valeat?

Quis autem propter tam multa & tam varia morborum tormenta, aut dolore præsentium, aut metu impendentium, animo quieto esse potest? Quod si qua vel opum & honorum, vel regalis imperii gratia, vel si qua alia divinitus oblectatio, vel laborum lenimen hominibus affulfit, sine salute deflorescunt omnia; sine medicinâ brevia fiunt & caduca.

Sed à dignitate nostræ artis ad eos, qui per eam ornati ipsam vicissim ornaverint, jam veniendum. E tanto autem numero quem virum primò dicendum aggrediar? Hæsitat & circumspicit oratio. Consuetudini tamen dandum puto, nec tam consuetudini, quam viri meritis, ut hujus collegii socius.

focius ejus conditorem ; latinè loquens, LINACRUM primum dicam.

Ab oratore quodam antiquo accepimus, de mensis Deorum etiam analecta esse sedulò colligenda, ne quid ambrosiæ illius depereat. Sic in hoc viro minutissima quæque commemorari debent. Temporis tamen angustia accidit, ut è multis egregiè factis paucula tantum, huic uni propria, eaque ipsa parcissimè dicenda, delibem: plurima autem, eaque permagna, quæ alii cuivis satis ad gloriam essent, penitus omittam. Omitto igitur dicere, quod principibus hujusce, & aliarum civitatum viris, non assentando, sed per artes egregias placuit: Nam id aliis quoque excellenti virtute viris, uni & alteri fortasse, contigit. Omitto quod, medicorum suæ ætatis facilè princeps & ferè solus, regiæ domûs sanitati præfuit: Quod principi juventutis & saluti & studiis, tum etiam moribus, erat admotus. Illud autem præcipuâ laude efferendum, illud, si quantum vellem possem quoque, pleniore ore dicendum censeo, quod Oxonii enutritus, non satis habuit quicquid in illo scientiæ domicilio potuit ediscere, at sapientissimi PLATONIS & PYTHAGORÆ æmulus, exterarum oras adiit, & florentissima quæque regna & academias, liberalium

liebraliū artium, si quæ ubique exstarent, reliquias colligendo, lustravit; atque ita demum, sapientiâ & literis onstuus, negotiator ille felix in patriam est reversus. O felicem hominem, qui tot artes invenit ac obtinuit! Ille vir utriusque linguæ notitiam in Britannos primus invexit: Ille literas propè intermortuas renovavit. Hujus viri laus est, quod depulsâ, quæ toti regioni infederat, caligine plus quam Ægyptiacâ, populus in tenebris degens vidit literarum lumen; unde omnibus artibus mirificus illico vel ortus, vel incrementum accessit. Cœpit præsertim medicina, quin & ipsa religio, statim se respicere, se male habitas agnoscere, & à vitiis & sordibus repurgare. Ecce vir dignus quem præceptorem & patronum vocet ERASMUS! qui doctissimo celeberrimi MORI ornetur præconio!

Cum scientiæ omnes, sicut imperium, iis solum artibus retinendæ sunt, quibus initio partæ; Latini sermonis, & medendi scientiam, scriptorum suorum monumentis, seræ posteritati consecravit LINACRUS. Medicinam vero, quam interiore quodam amore fovit, perpetuitate donandi cupidus, prælectiones apud utramque academiam, stipendiis donatas, instituit. Sed ad eam rem, quam tantoperè expetivit, nihil omnium ab homine

mine excogitari sapientius, nihil præclarius potuit, quam quod hoc collegium ex senatûs auctoritate fundavit, atque ita munivit, ut hodie stet illius institutis conservandis, & quasi vestigiis persequendis.

Jure igitur, post hanc institutam societatem, secundis usque laboribus crevit ars medica, & ita ab humili ducta venit ad summum, ut brevi tempore plures exstiterint præstantes medendi gloriâ viri, quam per omnia retro secula: qui viri omnibus omnium gentium medicis longè præcelluerunt. Ex hoc collegio meri principes, tanquam ex equo Trojano, exierunt: CAIUS, CALDWALDUS, GOULSTONUS, HARVEIUS, HAMEIUS, & alii præterea complures, quos longum esset enumerare. Hoc omnes LINACRO debet Britannia, plures adhuc in perpetuum debitura.

Quanquam vero LINACRUM omnibus merito anteponimus, CAIUM tamen nemini postponamus. Artis medicæ fores, apertas à LINACRO, CAIUS intravit. LINACRUS hoc collegium fundavit, CAIUS multis emolumentis & honorum insignibus auxit. Quum igitur LINACRO, socii, ritè, ut spero, parentavimus, certè voluimus, quis hunc dignior qui excipiat in oratione nostrâ, quam veneranda.

neranda ille dignitate vir, pulvinari, caduceo, libro, & sigillo novo ritu decorus? Ita LINACRO suo per omnia simillimus, ut quasi ad ipsius imaginem compositus videatur. Eadem studiorum vestigia ingressus, iisdem diligentia, & ingenio, & artibus apud suos, apud exteros, apud proceres & reges eandem famæ celebritatem adeptus & gratiam, eâdem præditus in genus humanum benevolentia, eâdem in medicorum filios munificentia; ita ut nobis conditor etiam videatur futurus fuisse, nisi eum honorem, ut qui quondam in vacua venerant, prius occupando cepisset LINACRUS. Quid enim aliud ostendit illa apud Cantabrigienses liberalitas, quæ coloniam illam fœcundam collocavit, sicut arbores futuris seculis profuturas? Sed quomodocunque ea se res habet, rei publicæ medicæ & procurandæ & augendæ omni curâ & cogitatione totus incubuit. Nam & præses eâ cum fide & vigilantia in suo munere versatus est, ut se à comitiis abesse non, nisi ægerrimè, passus sit; & ne mortuus nimium desideraretur, cum ne medicinæ studiosi deficerent, satis providè caverat, ne studiosis præcepta deessent, sua reliquit scripta; quæ si quis diligenter evolvat, nã ille haud faciliè alium requirat magistrum.

magistrum. Reliquit autem tam multa (quod idem de LINACRO prædicari potest) aut latinè scripta, aut è Græcis versâ, ut ipsum Latium latino sermone, tum etiam Græcis auctoribus, ingenti thesauro, ditaverit. Sic fuit CAIUS cum inter homines esset; sic suas ipse vices etiam adhuc explet mortuus.

Talium patronorum auxiliis, non mirum si in altum excreverat ars Medica; tamen etiam in rebus tam opimis aliquid erat quod desiderares; cum anatomia pro dignitate parum erat exulta. Cum vero nihil omnium, quæ in medicinâ tractantur, illâ fructuosius & uberius sit; nihil unde ad morborum vim & naturam explicandum tam certa argumenta ducantur, qui nullo anatomiae usu percepto morbos aggreditur, perinde facit ac imperator, qui, naturâ loci ubi dimicandum est non exploratâ, configere parat. Hujus rei palmam ab omnibus ante natis sibi vindicat CALDWALDUS. CALDWALDUS humani corporis rationem diligenter inspiciendo ac contemplando, multum suâ sibi industriâ laudis attulit, & huic arti dedit ortum, huic crescendi facultatem, hanc stipendiis & honoribus aluit, LUMLEIO suo in societatem laudis assumpto; LUMLEIO suas præbente & opes & consilium.

CALDWALDUM post paulo excipit GOULSTONUS, in eâdem arte celeberrimus. Qui perfectam Græcæ linguæ scientiam ARISTOTELI & GALENO interpretando, acumen autem & industriam, ab ARISTOTELE suo sumpta, anatomiae promovendæ adhibuit: &, prælectionibus insuper pathologicis instituendis, ingentis pecuniæ vim feliciter impendit. Multam fanè hic & utilem operam arti navavit, necdum tamen eam perfecit. Culter ille medicus à CALDWALDO inventus, GOULSTONO traditus, HARVEII manibus committi debebat: HARVEII dextrâ & consilio mirifica opera daturus.

Et Jure quidem: Nam ille vir, licet in veterum scriptis versatissimus, nullius tamen, nisi omnium antiquissimæ naturæ, decretis addictus, ipsam de suis arcanis consulere, ipsi maluit de se credere. Hanc igitur per abstrusâ sua & abdita viarum, tanquam ignotæ regionis oras & angulos, scrutando & rimando, ductu ingenii sui, & ministro artifice anatomices cultro, diligenter persecutus, tandem omnes ejus partes, etiam auribus humanis vix satis cognitâs, oculis fidelibus subjeit. Unde factum est ut, industriâ & acumine non ante homini dato, arcanum illud ingens, ab
om-

omnibus seculis celatum, sanguinis circuitum explicuerit.

Hoc unum hujus viri inventum omnibus omnium Græcorum laudibus respondet. Hoc nihil ad medendum utilius antecessorum industria comparavit, nihil uberius. Ab hoc enim uno fonte omnis hæc, quæ nunc ubique gentium tantâ cum laude viget, morbos curandi ratio manavit. Ab illo igitur omnes veræ medicinæ annales & fasti procedere debent, & jure summo vocabitur immortalis HARVEIUS, & practicæ parens medicinæ.

Hoc autem hujus viri inventum nos cum omnibus gentibus, quæ ejusdem utilitate æquè fruuntur, miramur. Est autem præcipuum quoddam, quo nostræ societati consuluit (à nobis præcipuo ore memorandum) quod hoc solenne & liberale professorum convivium instituit. Ex hoc enim doctissimorum hominum convictu amicitiae jucundissimi fructus oriuntur: ex hoc colloquia, consilia, monita, egregiè factorum laudes, & ad eandem cohortatio: ex hoc consociatio atque communitas, mutuis officiis gubernata, plurimis commoditatibus augetur: hoc alias quam plurimas utilitates continet, sed illâ vel maxime præstat, quod juniorum æmulantium non modo excitentur studia, sed & ipsi animi ad rem geren-

gerendam quasi majores simul ac alacriores fiant,

Rarâ felicitate, & huic forsan societati propriâ, fratres, contigit, ut nemo ferè medendi gloriâ præstiterit, quin idem vir munificentissimus exstiterit. Quis enim suorum æqualium HAMEIO in praxi medicâ præclarior? Quis liberalitate? Quis postea RADCLIVIO? Quis enim hoc ÆSCULAPII domicilium, incendio deletum, magnificè instauravit? Quis hastæ subjectum redemit? Quis cænaculum HARVEII convivis dignè ornavit? Quis lautissima prædia nobis supremis tabulis legavit? Quis etiam nosocomiis munificè favendo, nostræ etiam dignitati consuluit? Quis nisi HAMEIUS? HAMEIUM hoc splendidissimum ædificium; HAMEIUM cænaculum, ærarium, nosocomia; HAMEIUM omnia prædicant. Nec minus celebranda est nuper RADCLIVII munificentia. Qui omnes ferè omnium munificentias amplitudine suâ complectitur. RADCLIVIUS, tam in medicorum, quam in literatorum omnium usus contulit, non ingentem pecuniæ numerum, sed propè ignotos nummi thesauros. Quam munificentiam, cum orationculæ nostræ finibus major sit, & recentior quam ut prædicari sit necesse, silentio præteream. Illa vero

vero ne prætereamus convitia, virum hunc, inter musarum sedes, & intima doctrinæ penetralia, diu senescentem, diu inclarescentem, scientiarum elementa vix degustâsse. Hoc quidem nonnullis eo probabilius videri possit, quod in illo natura, quid per se efficere posset, experiri videbatur; & quod in illo ingenii fœcunditas doctrinæ vim longè superabat. Hoc quidem verè prædicari potest, habuisse eum divinam quandam memoriam; & cum ingenio velocissimo præditus esset, ita celeriter quicquid voluit arripuisse, ut ex PLATONIS sententiâ, non discere, sed recordari videretur. Erat enim ei tam acuta mentis acies, ut simul ac ad aliquid animum attenderat, quæ in eo inerant omnia, uno quasi intuitu pervaderit. Ex quo factum est, ut incredibilis quædam ingenii sagacitas longam usûs disciplinam minus desideraret. Cum igitur vir eximius ab artis suæ præstantiam gloriæ satur esset, ex doctrinâ famam omnem contempsit. Tanto vero famæ celebritate fuit, tantam sui expectationem ubique fecerat, ut solus ille instar omnium medicorum videretur. Illo absente, leviter ægrotañtes illico desperare; illo præsentē, gravissimis morbis laborantes metus omnes deponere.

Sed utcunque de RADCLIVIO statuant posteri, de FRBINDO vestro certè nihil tale cuiquam venerit in mentem suspicari. Qui magna naturæ dona arte confir-

confirmavit & auxit. Nam ad eximium & illustre ingenium omnigenæ eruditionis & doctrinæ ratio ac conformatio accesserat. Græcarum vero & Latinarum literarum, si quis alius, erat admodum peritus, quarum omnem elegantiam patrio sermone vividis coloribus expressit, trium linguarum vir doctissimus. Tali igitur tantoque instrumento ornatus, ausus etiam HIPPOCRATIS fontes recludere & exhaurire, mirum ni, ad artem medicam accinctus, eam summâ cumulasset eloquentiâ, & morborum curationem doctissimè simul & elegantissimè tradendo, tum medici, tum scriptoris optimi famam sibi comparasset. Variolas vero, morbum illum matribus simul & proli invisissimum, curandi methodum quam propè novam, quanto cum acumine, & in rebus arduis, quanto cum judicio descripserit? Dubitari tamen potest an ingenium hujus viri, & artes egregias prius miremur, an diligentiam & industriam. Quâ tam ingentem medicorum multitudinem filo historico tantâ cum perspicuitate & delectatione contexuit. Quâ Græciam, Arabiam, Italiam, Angliam, quasi dispersæ medicinæ membra, ut in fabulis de MEDEÆ fratre dicitur, colligendo rimatus est. Quis satis mirari potest virum, tot tantisque curis & occupationibus distentum, tam multa & ardua rerum animo capaci

paci complecti, & industriâ fideliter exequi potuisse? Sed hæc cum exteris omnibus admiramur: Benevolentiam vero singularem, quâ nos & artem nostram prosecutus est, nos certè præcipuis laudibus efferre decet. Hæc enim res eum, etiam ut ad senatorium ordinem adscisceretur, impulit. Quid enim ei in illo munere obeundo antiquius erat, quam ut jura nostra & privilegia propugnaret, servaret, augeret? Hæc etiam res ei in animum induxit, ut, cum vestro omnium consensu, pactio cum academiis iniretur, ut, nisi alterutrius academiciæ alumni, in hoc ordine locus in posterum detur nemini. Ne quis indoctus scilicet, titulo suo gloriosus, medicinam tractando contumeliis afficeret. Hunc virum non diligemus? non omni studio & honore prosequemur? Prosequemur sanè semper; sed nunc temporis in eo diutius immorari vetat me propè decursum dicendi spatium, & ad metam festinans oratio.

At mihi quantumlibet festinanti manum injicit SYDENHAMUS, nimium fero fortasse salutatus. SYDENHAMUS hoc sibi præcipui sumit, quod aeris diversos status, certissima epidemicorum morborum indicia, curiosè investigans, diligenter enarrabat; morbos exinde profectos, una cum signis eisdem comitantibus, accuratè depingens; arte scribendi
simplex

simplex & apertus, atque adeo utilissimus; in philosophando perparcus; præceptis ex usu & certâ experientiâ ductis abundans: hâc in re, ut in cæteris par, vel HIPPOCRATI anteferendus, quod variolas, ignotum antiquis morbi genus, rectè tractandi rationem primus invenit, & inventam verè & feliciter aliis impertivit.

In his viris memorandis, unum illud occurrit notatu dignissimum, neminem insignem existisse in medicinæ scientiâ sine summâ industriâ; neminem diu præclarum, nisi qui Græcos fontes adiisset, ARISTOTELEM, HIPPOCRATEM, GALENUM. His artibus LINACRUS & CAIUS effulgebant; his FREINDUS; his, mihi jam ultimo loco, sed non ultimâ cum laude, dicendi, PELLETUS & PLUMPTREIUS; nuper deliciæ, nunc desiderium. PELLETTUS in præfidenti munere diu & præclarè versatus, ac politioribus literis instructissimus, laudationes has solennes (quarum eum certè participem esse jus & fas postulant) aliquamdiu non ritè intermissas revocavit. PELLETTUS futuris oratoribus viam egregiè laudandi commonstravit, &, ne quo ornamento sua careret oratio, circuitum sanguinis elegantibus verficulis illustravit.

PLUMPTREIUS autem, huic societati pari cum laude præpositus, utilissimum illud novæ Pharmacopœæ

copææ opus, diu efflagitatum, ritè absolvendum curavit. In quo munere obeundo, ita occupari, ita delectari videbatur, ut, exacto tandem, & sibi & gloriæ suæ diu satis vixisse videretur, ac pro breviori vitâ diuturnæ memoriæ monumentum sibi extruxisse.

Scio multos excellentes viros à me, temporis angustia, prætermisso; de quorum tamen inventis nulla unquam ætas conticescet. GLISSONUM, WILLISIUM, CROUNUM, LOWERUM, HALÆUM libenter omnes commemorabunt posterì; præcipuè vero honoratissimum illum virum, è procerum numero, MARCHIONEM DORCESTRENSSEM. Qui mathematicam, philosophiam, juris utriusque, legumque scientiam, & omnem denique homine nobili dignam doctrinam medicinâ cumulavit. Qui honoribus à regio fonte derivatis societatis nostræ, scilicet doctoris, titulum adjecit; & nobis in benevolentia testimonium dono dedit tam ingentem omnium librorum supellectilem, quam vel APOLLO olim Palatinus, vel recentior unquam recepit MINERVA.

Hi sunt vestri majores, focii ornatissimi, viri medendi gloriâ præstantissimi; & iidem maximam partem munificentissimi. Nec vero hos tantum, sed ejusmodi innumerabiles nostra tulit societas, &

in posterum semper prole non dissimili gaudebit. Quid enim læti non nobismet augurari licet, cum inter nos versentur, qui LINACROS & CAIOS referant? Cum vir, antiquæ probitatis, fideique diu spectatæ, rebus nostris, ne quid detrimenti capiant, præsidendo invigilat? Neque solum custos ille integerrimus, sed ubi opus fuerit, in rebus quibuscunque arduis, vindex futurus, & propugnator acerrimus.

Vestrâ patientiâ diutius abuti non possum, cum neque cohortatione aliquâ opus est, neque à me commendatione. Eandem enim viam, quam tantâ cum laude ingressi estis, gnaviter insistentibus, eadem, & majora præconia, vobismet olim persolventur; quibus & sero perfruamini, & oratorem tandem fortiamini longè facundiozem.

F I N I S.